

HET IS ZONNEKLAAR

24 op 24 uur beschikbaar
Is jouw angst gegrond?
Scoren met de kracht van boven

"To do"

Marieke Rommel

Ken je dat? Die vrijdagavond komt dan eindelijk, maar je bent te moe om nog een stap buitenshuis te zetten, op de televisie is er zoals gewoonlijk niks en je hebt geen goed boek klaarliggen. Of erger, je boekt een reisje en je denkt een goede deal te hebben gevonden, maar de muren van je hotel zijn van karton, airco is er alleen op de wc en het zwembad stinkt. Hoe meer je naar iets uitkijkt, hoe groter de kans dat je teleurgesteld geraakt. Tenminste, bij mij is het vaak zo.

Is het niet een beetje jammer dat we steeds vooruitkijken naar onze welverdiende compensaties voor het harde werken, en zo de kleine, mooie momenten van elke dag vergeten? Een compliment van een collega. Je favoriete liedje dat op de radio uitgegeven wordt op de weg naar huis. Een tedere situatie met de kinderen of je partner, of een goed gesprek met je beste vriend(in) of een hartelijke lachpartij om wat je maar grappig vindt. Een heerlijk lange zomeravond.

Pluk de dag? Neen, pluk elk moment, en sta bewust stil bij die kleine momenten van geluk. Ik hou het in de eerste plaats mezelf voor, want hoe vaak laat ik me niet opsorpen door mijn "To do's". Nochtans word ik herinnerd aan de zinloosheid van al dat getob: "Wie van jullie kan door zich zorgen te maken ook maar één el aan zijn levensduur toevoegen?... Maak je dus geen zorgen voor de dag van morgen, want de dag van morgen zorgt wel voor zichzelf." (Matteüs 6:27)

Wanneer je je dan nog bewust bent van het feit dat veel van die mooie dingen in het leven, duidelijk de handtekening van God, onze maker dragen, dan lijkt het bijna alsof Hij even ons over 'ons bolleke aait'.

In dit zomernummer nemen we je mee voor een afwisselend ritje van verhalen over kleine en grote mensen en dingen, verhalen die werken als een zonnestraal; over vaders en dochters, profvoetballers en bange moeders, muizen en Kung Fu-krijgers, feestvarkens en schapen die stilstaan bij het leven.

Pluk ze terwijl ze vers zijn.

Scoren met kracht van boven

Kees Langeveld, 2007

Ricardo Izecson dos Santos Leite werd in 1982 geboren in Brazilië als zoon van vader Forest Izecson Pereira Leite en moeder Cristina dos Santos Leite. Zij voedden hun zoon volgens het katholieke geloof op. Als jongetje wilde hij al profvoetballer worden.

Zijn jongere broertje kon de naam Ricardo niet uitspreken en zei 'Kaká'. Dit is ook de voetbalnaam worden waarmee Ricardo bekend is geworden. Op zijn voetbalshirt staat dan ook "Kaká" en niet "Ricardo".

Hij veranderde toen hij in 1994 gedoopt werd. Hij kreeg een relatie met God. Hij beschouwde zijn ervaring als een geestelijke geboorte. "Ik leerde God dieper kennen."

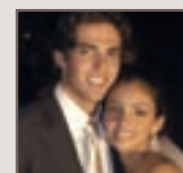
In 2000, 18 jaar oud, dook Kaká tijdens een overmoedige bui in een ondiep zwembad. Hij blesseerde zijn nek, een wervel brak. Voor zijn loopbaan werd gevreesd. Kaká herstelde echter wonderbaarlijk. "De artsen zeiden dat ik geluk had dat ik nog normaal kon lopen. Zij spraken over geluk en mijn familie sprak over God. Thuis dankten we God altijd, omdat we wisten dat het Zijn

hand en Zijn verlossing waren geweest die mij beschermd hadden."

Ricardo begon in 2001 zijn carrière als profvoetballer bij de Braziliaanse voetbalclub São Paulo FC. In dat jaar ontmoette hij ook Caroline Celico, zijn toekomstige vrouw. In 2002 werd hij onderscheiden als de beste Braziliaanse voetballer.

Sinds 2003 speelt hij voor de Italiaanse voetbalclub AC Milan. Bij deze club en het Braziliaanse nationale elftal groeide Ricardo uit tot een voetballer van wereldklasse. De Braziliaanse profvoetballer Pelé heeft Kaká omschreven als "een combinatie van Braziliaanse techniek met Europese kracht."

Sinds 2004 dient Kaká als een Ambassadeur Tegen Honger voor het Wereldvoedselprogramma van de Verenigde Naties. Hij wordt de jongste ambassadeur die tot nog toe benoemd werd. In 2005 trouwde hij met Caroline.

Na de 4-1 overwinning van Brazilië over Argentinië in de *FIFA Confederations Cup 2005* droegen hij en verscheidene teamgenoten, onder wie Gomes en Lúcio, T-shirts met de woorden *Jesus Loves You* in verschillende talen. Kaká's favoriete boek is de Bijbel. Elke dag leest hij er een stukje uit. Een favoriet vers uit de Bijbel is:

Ik vermag alles door Hem die mij kracht geeft. (*Filippenzen hfdstk. 4 vers 13*)

Op het voetbalveld wijst hij na elk doelpunt dat hij maakt omhoog naar de hemel, en draagt hij onder zijn voetbaltenue een shirt met de tekst "*I belong to Jesus*". Wanneer hij scoort gaat het roodzwarte shirt van AC Milan omhoog en belijdt hij met die tekst: "*Ik behoor Jezus toe*".

Kaká's favoriete boek is de Bijbel. Elke dag leest hij er een stukje uit. Een favoriet vers uit de Bijbel is: "Ik vermag alles door Hem die mij kracht geeft".

De spits won in 2007 de *Gouden Bal* van het tijdschrift *France Football*, de onderscheiding voor Europees voetballer van het jaar.

Kort daarna verkozen de bondscoaches en aanvoerders van de nationale voetbelploegen de 25-jarige Kaká tot beste speler van de wereld van 2007. Deze mijlpaal ziet als hij een geschenk van Boven. "De bijbel zegt dat God meer is dan we denken. En dat hij ook meer zal geven dan we verwachten, en dat is in mijn leven gebeurd," verklaarde hij.

In een interview in 2002 zegt hij: "Ik ben dezelfde op het veld en daarbuiten. Het is nodig om kalm te blijven. Op het veld kan ik niet vechten of slaan of vuile taal gebruiken. Ik wil niet dat ze zeggen: "Kijk daar eens, jongens. Hij zegt het ene en doet het andere". Ik wil mijzelf blijven tegenover mijn vrienden en de tegenstanders en nooit iets ander zijn dan wat ik zeg. In de club probeer ik een voorbeeld te zijn. Ik probeer te laten zien wat God in mijn leven tot stand heeft gebracht en ook in hun leven kan doen. Als het mogelijk is probeer ik iets te vertellen over Jezus, over het leven met God, probeer ik raad te geven en te helpen".

Wat gaat hij doen na zijn voetbalcarrière? "Er is niets mooiers dan zaken die duizenden jaren geleden zijn opgeschreven te vertalen naar de hedendaagse maatschappij. Dat zie ik als mijn taak na mijn voetbalcarrière." Hij doelt op de Bijbel.

Tegen hen die al in Jezus geloven zegt Kaka: "Jullie hebben de beste keuze gemaakt en zijn in het beste team. Ga ervoor. Geef niet op. De strijd is pittig, maar we kunnen alleen winnen indien we dicht bij Jezus blijven..."

Tegen hen die nog zonder Jezus zijn: "Wat doe je buiten dit team? Kom en leer van Gods Woord, leer God kennen zoals Hij werkelijk is. Spits je oren, want het is een boven-natuurlijke zaak en God heeft grote dingen voor ons leven in petto. Stop met het eten van koekjes, terwijl God een maaltijd aanbiedt."

5 waarheden die je moet weten over God

1. De mens heeft geen persoonlijke relatie met God.

Nochtans verlangt God naar een intieme en vertrouwelijke band met jou. Want je bent geschapen om te leven in relatie met je liefhebbende Schepper. Hij wil je leven zinvol maken en het vullen met Zijn liefde.

2. De afstand tussen de mens en zijn Maker is er doordat de mens Hem de rug heeft toegekeerd.

God schiep je met een vrije wil. Daarbij kreeg de mens de keuze te leven in gehoorzaamheid aan Zijn Schepper, met alle positieve gevolgen vandien, ofwel toe te geven aan het kwaad, met alle negatieve gevolgen vandien. De mensheid heeft geopteerd voor het tweede.

3. We kunnen niet uit eigen kracht bij God komen.

De scheiding tussen jou en God is onoverkomelijk. De vele pogingen om de relatie met God te herstellen, lopen telkens op niets uit. Welke inspanningen je ook levert, je slaagt er niet in om zelf terug contact te maken met God.

4. Jezus Christus is de brug tussen de mens en God.

Doordat je zijn geboden niet kunt houden, verdien je straf. Jezus heeft de straf voor je misstappen op zich genomen, toen Hij stierf aan het kruis. Als gevolg daarvan, kan Hij iedereen die dit erkent, vergeven. Op die manier staat er niets meer tussen jou en God in.

5. Geef je leven over aan Jezus Christus.

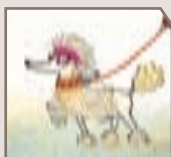
Als je beseft dat er een barrière is tussen God en jou, die je niet op eigen houtje kan overbruggen, geef dan toe dat Jezus Christus de brug is naar God. Hij heeft de weg vrijgemaakt en je moet dit enkel in geloof beamen. Als je dat doet, schenkt Hij je volledig nieuw en eeuwig leven, komt Hij in je wonen en krijg je contact met Hem. Je kunt Hem iedere dag beter leren kennen, onder andere door het lezen van de Bijbel.

Geef in gebed jezelf aan Jezus. Dan ontvang je het echte leven en word je een geliefd kind van God. Voor eeuwig ...

Het Mejuffrouw Muis-gevoel

Marieke Rommel

Onlangs leenden we bij de bibliotheek voor de kinderen een boekje met als titel “Mejuffrouw Muis aan de Costa del Sol”. We zagen er al naar uit om het te lezen, want we hadden al kennis gemaakt met Mejuffrouw Muis toen ze op zoek was naar een man, maar uiteindelijk voor een televisie koos. Een heel grappig verhaaltje, met een licht cynische ondertoon.

Mejuffrouw Muis, dit keer doodmoe, was aan vakantie toe. Wanneer ze aan de Costa del Sol komt, blijkt het te regenen, en te regenen...

Ze vervelen zich dood, want behalve toeristenkraampjes, een zwemparadijs en het taartenbuffet in het hotel, valt er weinig te beleven. Toch vliegt de vakantie voorbij, en Mejuffrouw Muis keert met haar poedel Lucebert terug naar huis. Na de lange busrit komt ze even doodmoe als voorheen thuis aan. Wij beleefden heel veel plezier aan ons voorleesmoment, misschien omdat het zo herkenbaar is?

Hoeveel gedachten en dromen gaan er niet vooraf aan onze zomervakantie? Zelfs voor een weekend maken we plannen om er het maximum uit te halen: ontspannen is bijna een cultureel bevel geworden. Opgejut tot een verplicht nummertje ontspanning aan de Belgische kust aanvaarden duizenden Vlamingen elke vrijdagavond en zondagnamiddag een martelgang van files. Wanneer ik

die stroom auto's zie langskomen op ons fietstochtje op zondagnamiddag, vraag ik me vaak af: “Heeft het deugd gedaan? Was het echt die moeite waard?”

Lucht en leegte

Koning Salomo moet een van de rijkste koningen uit de geschiedenis zijn geweest. En een van de meest wijze koningen bovendien. Hij beschrijft in het Bijbelboek Prediker hoe hij alle mogelijke vormen van genot heeft uitgeprobeerd: honderden vrouwen had hij, hij vulde zijn prachtige paleis met kunst, muziek, dans. De beste wijnen en delicatessen kwamen op zijn tafel. Maar alles, besloot hij, is volstrekt zinloos of ‘lucht en leegte’. Immers, niks van dat alles schenkt blijvende voldoening, en niks daarvan kan je meenemen wanneer je sterft. Het enige wat een mens op aarde kan doen bij al zijn gezwoeg, besluit hij, is “Geniet van elke dag. Het is het loon dat God je heeft gegeven.”²

Wanneer ik gewoon mijn werk doe, zonder al te veel vooruit te kijken op een eventuele ‘beloning’ in welke vorm dan ook - vrije tijd, iets lekkers of een of andere verwenning, dan lijkt ik vreemd genoeg meer plezier in het werk zelf te scheppen. De oude Romeinen wisten het al: “Carpe diem”. Als werkende moeder van twee kleuters kan ik een rustpauze bijzonder waarderen. Maar voldoening scheppen in het moment zelf, levert meer gemoedsrust op ... Sta me toe dat laatste ‘geluk’ te noemen.

Hemelse perspectieven

Ik hoorde onlangs, “Waarom ben je zo opgejaagd? Je beloning heb je immers al in handen.” Inderdaad vertelt Jezus Christus in het evangelie van Johannes: “Wees niet ongerust, maar vertrouw op God en op mij. In het huis van mijn Vader zijn veel kamers; zou ik anders gezegd hebben dat ik een plaats voor jullie gereed zal maken?”³ Wanneer ik weer moet rennen om de kinderen op tijd naar school te brengen en zelf op mijn werk te geraken, of wanneer ik nu en dan wanhoop over de puinhoop van de verbouwing thuis, dan denk ik vaak aan die belofte die Jezus ons geeft. Spontaan speelt er een glimlach om mijn mond.

Terug naar die vakantie. Is het normaal dat er maanden van voorbereiding aan twee weken verlof voorafgaan, terwijl we hooguit enkele vage ogenblikken besteden aan wat er na dit leven komt? Natuurlijk is ze welverdiend, die zomervakantie 2008. Na een lange periode van hard werken is een moment van rust weldadig voor je lichaam, je geestelijk evenwicht en niet te vergeten voor de relatie met degenen die je dierbaar zijn. Alleen, neem ze voor wat ze is, geniet, maar laat het geen doel op zich zijn, anders kom je misschien met een leeg en onvoldaan gevoel terug thuis. Het Mejuffrouw Muis-gevoel?

¹ Mejuffrouw Muis aan de Costa del Sol, Elle van Lieshout & Erik van Os & Marije Tolman, Lemniscaat

² Prediker 9:9

³ Johannes 14:1

24 op 24 uur beschikbaar

Luc Leplae

Op 5 december 2007 was Jenna, de dochter van president George W. Bush even wereldnieuws.

Die dag was ze een van de praatgasten in de Amerikaanse talkshow van Ellen Degeneres, een in de Verenigde Staten bekende televisiegastvrouw.

Op een bepaald moment vraagt Ellen aan Jenna: 'Mag jij je vader opbellen wanneer je maar wilt?'

'Natuurlijk', antwoordt Jenna verzekerd, 'ik ben toch zijn dochter. Ik bel mijn ouders meestal 's morgens of 's avonds, wanneer ik weet dat ze vrij zijn.'

'Zoals nu?'

'Zeker,' knikt Jenna stellig.

Ellen keert zich even van Jenna af, en stopt haar het volgende ogenblik een telefoon toe en zegt: 'Ok, bel dan maar.'

Jenna schrikt zichtbaar van Ellens voorstel: 'Bel-len? Nu? Ik weet niet of dit nu wel kan. Mag dit wel? Misschien zitten ze al in bed.'

'Nee hoor, glimlacht Ellen, 'het is hier nu half vijf dus daar is het nu half zeven.'

Terwijl de zaal zich verkneukelt bedenkt Jenna nog een paar uitvluchten, maar om verder gezichtsverlies te vermijden toetst ze het nummer in.

'Ai, je brengt me in de problemen, Ellen,' zegt ze intussen. 'Het nummer niet noteren, hé?'

"Geen probleem" geeft Ellen aan en ze houdt haar hand voor de telefoon.

'Ik ga bellen op het nummer van mama,' beslist Jenna.

'Neen, neen! Ik wil je pa horen,' roept Ellen, 'Hij wil iedereen

hier wel een vrolijk kerstfeest toewensen, toch?' De toeschouwers in de studio gaan uit hun dak terwijl ze samen met de kijkers thuis gespannen de telefoon horen overgaan.

'We hebben geen antwoordapparaat,' probeert Jenna zenuwachtig. 'Ze gaan me iets aandoen, denk ik.'

Dan wordt er opgenomen. Een zucht van opluchting gaat door de zaal.

'Hallo, het is Jenna. Ik ben in de Ellen Degeneres Show, mag ik mama even?'

'Nee, nee, ik wil je mama niet, ik wil je pa!' roept Ellen opnieuw, aangemoedigd door haar publiek.

'Hallo mam, ik ben in Ellen Degeneres Show,' begint Jenna. 'Ja, dat weten we, maar we zitten nu niet te kijken' antwoordt haar ma. 'Ik zit hier samen met je pa en ...'

'Ja, ja! Die willen we even gedag zeggen,' roept Ellen.

'Sorry dat ik jullie stoort, mam, maar ...', verontschuldigt Jenna zich.

'Wacht, ik geef je papa eventjes', zegt haar moeder.

'Oh, is hij daar? Ik stoort hem toch niet, hé?' Haar uitdrukking verraadt dat ze zich niet echt op haar gemak voelt.

'Hallo schat', klinkt er een vriendelijke mannenstem.

'Hallo papa,' roept Jenna enthousiast. 'Ik wou je niet storen, maar ik zit bij Ellen en ...'

'Hallo president Bush!', roept Ellen nu ook enthousiast. Ze heeft de president van Amerika aan de telefoon in haar show. Niet veel collega's zullen haar dat nadoen.

'Hey Ellen,' antwoordt de president. 'Hoe doet mijn dochter het?'

'Erg goed' en ze schetst even de situatie. 'Bent u eigenlijk niet boos op je dochter? Ze is nu wel bang dat ze geen kerstgeschenkje zal krijgen,' grapt Ellen.

'Nee hoor, ik ben helemaal niet boos op mijn dochter. Waarom zou ik? Ze is mijn dochter en ik hou van haar.'

Jenna Bush, dochter van George W. Bush, huidig president van de Verenigde Staten en momenteel misschien wel de machtigste man op de aardbol. Toch kan ze hem op eender welk ogenblik opbellen, want ze is zijn dochter. Op het moment dat haar werd gevraagd dit te doen in de show was ze wel even bang. Kon dit wel? Wat zou haar vader ervan denken? Zou ze hem nu niet storen? Zou hij wel appreciëren dat ze hem opbelt terwijl er misschien wel miljoenen

Amerikanen meeluisteren?

Maar neen, voor pa is het geen probleem, want ze is zijn dochter en hij houdt van haar.

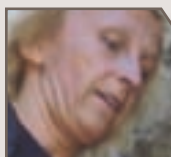
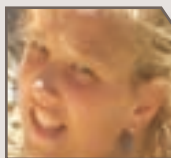
Ook wij weten dat we op elk moment van de dag naar onze 'Vader' mogen bellen. Geef toe, heb je in een benarde of uitzichtloze situatie, een moment waarop je het niet meer wist, nooit geboden tot God? Veel Vlamingen bevestigen dat ze regelmatig bidden, alsof we uit onszelf wel weten bij wie we altijd mogen aankloppen. Maar wanneer er toeschouwers bij zijn, dan worden we wel zenuwachtig. Ergens weten we wel dat we altijd bij Hem mogen aankloppen. Maar als er iemand meeluistert... dan liever niet. Voor onze hemelse Vader is het echter helemaal geen probleem, want als je gelooft dat Christus, door zijn offer aan het kruis, de barrière tussen ons en God wegbrak, dan word je zijn kind. En kinderen kunnen nu eenmaal zonder problemen bij hun Vader komen.

<http://www.youtube.com/watch?v=QH5fHOGst-E>

Veel Vlamingen bevestigen dat ze regelmatig bidden, alsof we uit onszelf wel weten bij wie we altijd mogen aankloppen.

Is jouw angst gegrond?

Yvan Thomas

“Je moet niet bang zijn voor het vliegen. Je moet bang zijn voor het neerstorten.”

J. Crescimbeni

Maar al te vaak gebruiken wij de woorden ‘angst’ en ‘schrik’ door elkaar. Toch is er een verschil. Bij ‘schrik’ heb je steeds iets voor ogen waarvoor je schrik hebt. Als je zegt ‘Ik heb schrik’ dan vragen we ons meestal af: “Waarvoor heb je schrik?”. Bij angst kan het gaan om ‘een algemeen gevoel van dreiging of onveiligheid’. Van Dale schrijft nog: ‘door het kenmerk, dat angst niet een bepaalde inhoud heeft, verschilt zij van vrees’.

De Gorges Du Verdon, een prachtige streek in het zuiden van Frankrijk biedt met zijn smalle kronkelwegen menig-een een ongelofelijke schrik om langs de grillige wegen te wandelen en te rijden.

Vorige vakantie waren we op een camping in de Gorges Du Verdon, een prachtige streek in het zuiden van Frankrijk. Het heeft ons heel wat moeite gekost om mijn echtgenote Marianne te overtuigen om deze streek te bezoeken. Zij heeft namelijk een ongelofelijke schrik om langs smalle kronkelwegen te rijden, iets wat in die streek onvermijdelijk is. Uiteindelijk kon onze dochter haar overtuigen.

We kregen echter geen spijt van onze beslissing. De rivier ‘Verdon’ snijdt in de kalkhoogvlakte diepe kloven uit over een lengte van ongeveer 28 km. Op sommige plaatsen is er een hoogteverschil van wel 1500 m. We genoten met volle teugen van de omgeving, de rust en de Franse gastvrijheid. Ik slaagde er zelfs in Marianne mee te krijgen op een auto-tochtje langs de Verdon. Ikzelf heb niet zoveel gezien van de omgeving, want telkens kreeg ik het bevel: “Voor je kijken, jij!” Een compromis in de zin dat zij het stuur zou overnemen zat er niet in, dus kon ik alleen bij de haltes genieten van de prachtige vergezichten.

Grote bus – smalle paadjes

Naar het einde van onze vakantie toe, besloten we om een dagtocht te maken door de mooie natuur van de Verdon-vallei. Er was wel een ‘maar’: Je kon met je wagen parkeren op het eindpunt van de wandeling. Daar zou je opgehaald worden door een busje, dat je naar het beginpunt van de

wandeling bracht. En precies daar wrong het schoentje: met een busje reizen doorheen de smalle wegen langs de rotsformaties van de Verdon is geen sinecure als je het mij vraagt, alleszins niet voor mijn Marianne. Maar we moedigden haar aan en kregen haar toch mee naar ‘La Palud’, waar zich het eindpunt van de wandeling bevond. Het zou gaan om een wandeling van ongeveer 14 km. Voorziene tijdsduur: 5 à 6 uur.

Op de parking bevonden zich heel wat wandelaars. We vroegen ons af hoe men deze grote groep op één busje zou krijgen. Een grote stadsbus kwam aan en hield halt voor ons. Meteen kneep Marianne me in de arm: ‘Ach neen, Yvan, zo’n grote bus, die kan nooit langs die smalle paadjes.’

“pour vomir”

Marianne had al haar voorzorgen genomen door een reispilletje te nemen. De passagiers stapten op, en

wij vonden alleen helemaal achteraan op de grote zetel nog een plaatsje. Marianne koos ervoor om in het midden te zitten, zodat ze een goed zicht had door de voorruit van de bus. We vertrokken. De rit viel mee, tot we de bergen naderden. Het leek alsof de chauffeur door een bij gestoken was. Bij iedere bocht en elke helling gaf hij plankgas om het gevaarte naar boven te manoeuvreren. Mijn dochter en ikzelf hielden Marianne in de gaten. Ze knelde zich vast aan de twee zetels links en rechts van haar en staarde met grote ogen angstig voor zich uit. Haar gezicht sprak boekdelen en haar vingers werden wit van het drukken op de zetels. Nienke en ik moesten er wel een beetje om lachen.

Een Frans toerist die ook zag wat er aan de hand was met Marianne, wees voortdurend naar de onderkant van het bagagerek in de bus, waar er lege plasticzakjes hingen. "Pour vomir"¹, herhaalde hij steeds. Ik proestte het uit van plezier. "Marianne, die man denkt dat je ieder moment zult overgeven." Ze kon er niet mee lachen. Ze concentreerde zich volledig op het wegdek. Na zo'n goed half uur bereikten we onze eindbestemming 'Point sublime'². Het was gelukkig geen 'Point mort'³ geworden, grinnikte ik bij mezelf. Mijn vrouw was overgelukkig om vaste grond onder haar voeten te voelen.

Gumpies

Het werd een sublieme wandeling met scherpe afdalingen die hier en daar slechts mogelijk werden gemaakt dankzij metalen ladders. Er was ook een tunnel van wel 700m - gelukkig hadden we onze zaklamp mee - en we kropen over toch wel gevaarlijke rotsformaties. Ongeveer halfweg de wandeling kwamen we in gesprek met een Nederlands koppel dat ons probeerde in te halen omdat ze merkten dat Marianne haar trui had laten vallen. We hadden het over de moeilijkheidsgraad van de wandeling, die toch heel wat zwaarder uitviel dan de beschrijving in de brochure liet vermoeden. De Nederlandse vrouw had het over de 'gumpies' die sommige wandelaars aan hun voeten hadden. Ze had helemaal niet gemerkt dat Marianne van die gumpies droeg. Hilariteit alom. Om het nog erger te maken wees ik naar mijn eigen schoeisel. Ik had

mijn gewone lederen herenschoenen aan omdat alleen daarin mijn steunzolen pasten. "Voor de gelegenheid heb ik mijn zondagse schoenen aangetrokken", grapte ik. Het Nederlandse koppel wist niet goed hoe zij moesten reageren en ze maakten zich snel uit de voeten.

Op een kleine schram van een struik na, bereikten we verder zonder kleerscheuren onze eindbestemming. Zowel Nienke als ikzelf genoten nog na van de buservaring. Mijn vrouw heeft echt schrik voor het rijden in de bergen. Of is angst hier een beter woord, omdat het over een vaag gevoel van naderend onheil gaat dat niet noodzakelijk gegrond is? Verschillende keren per dag immers, leidde de bestuurder het grote gevaarte langs hetzelfde traject.

Angst is echter het verlies van realiteit en zover gaat het niet bij mijn vrouw. Aan de andere kant blijkt uit nieuwsverslagen over ongelukken met toeristenbussen dat haar angst niet helemaal ongegrond is.

Angst voor wat dichtbij is

In Aristoteles' Retorica, zijn meesterwerk over de kunst van het overtuigen, zegt hij over angst: "Stel dat de angst een gevoel van pijn en onrust is, voortvloeiend uit de voorstelling van een naderend onheil dat vernieling of leed veroorzaakt. Inderdaad, niet voor alle vormen van kwaad is men bang - denk maar aan het vooruitzicht om onrechtmatig te handelen of traag van geest te zijn - maar voor al wat een geweldig leed of verderf inhoudt, en wel als dit niet veraf maar vlakbij lijkt te zijn zodat de dreiging op handen is. Wat namelijk nog erg ver weg is, daar is men niet bang voor: alle mensen weten dat ze zullen sterven, maar omdat hun dood nog niet nabij is maken ze er zich niet druk om."

Aristoteles slaat de spijker op de kop door zijn bewering dat de mens niet bang is voor hetgeen ver weg is, zoals de dood. Maar is die wel veraf? Wat is 80 jaar in een mensenleven? Het is ongeloofelijk hoe vlug de jaren gaan. En dan laten we onverwachtse situaties zoals ziekte en ongevallen buiten beschouwing. Wordt het daarom niet de hoogste tijd om rekening te houden met onze angst voor de dood, gezien die wel degelijk gegrond is? Sterven zullen we

Aristoteles slaat de spijker op de kop door zijn bewering dat de mens niet bang is voor hetgeen ver weg is, zoals de dood. Maar is die wel veraf?

allemaal. Alleen blijft de vraag: 'Komt er daarna ook nog iets?' Volgens Jezus Christus, de Zoon van God wel: "Dit wil mijn Vader: dat iedereen die de Zoon ziet en in hem gelooft, eeuwig leven heeft, en dat ik hen op de laatste dag uit de dood zal opwekken."⁴

Ik heb geen schrik meer om te sterven omdat er een alternatief is. En jij? Waarvoor heb jij schrik?

Mijn vrouw knelde zich vast en staarde met grote ogen angstig voor zich uit. Haar gezicht sprak boekdelen.

¹ Om in over te geven

² Schitterend punt

³ Dood punt

⁴ Johannes 6:40

Het leven volgens een Tasmaanse ooi

Philip Yancey

Uit: "Christianity Today",
Juli 2002, Vol. 46, No. 8

vert.: Marieke Rommel

Mijn vrouw en ik verbleven eens in een B&B in het ongerepte Tasmanië, het ruige eiland voor de zuidelijke kust van Australië. Een schapenhouder had daar een gastenverblijfje gebouwd in het midden van de velden, en de gasten konden tegen betaling ook een maaltijd krijgen in zijn huis. In de veronderstelling dat we zelden meer kans zouden maken om heel vers lamsvlees te eten, reserveerden we.

Overuren kloppen

Tijdens het eten vroeg ik onwetend hoe het zat met de vreemd gekleurde vlekken die zijn schapen hadden - rood, oranje, blauw en groen.

"Wel", begon onze gastheer, "aan die vlekken zien we of

onze ooiën al gepaard hebben. We hangen een bakje gekleurde kalk op een strategische plek bij de ram, zodat hij een spoor achterlaat nadat hij zijn taak heeft vervuld. Zo weet ik dat alle ooiën met een oranje vlek op de 21ste gedekt zijn. Wanneer de uitgerekende datum om te bevallen gekomen is - want schapen bevallen altijd precies op tijd en zijn 100%

vruchtbaar, dan kan ik die ooiën met oranje vlekken in de stal drijven en hen omringen met de nodige zorgen."

In het daarop volgend halfuur leerde ik nog veel meer over de voortplanting bij schapen. Elke ooi heeft slechts 10 uur van vruchtbaarheid per cyclus. Dit levert echter geen probleem op voor de ram, die een onfeilbaar zintuig heeft om te weten op welk moment welke ooi er klaar voor is. De schapenhouder betrouwde op 10 rammen voor 4000 ooiën, wat wou zeggen dat de mannelijke ploeg gedurende een paar weken werkelijk lange uren moest kloppen om zijn opdracht te voltooien. In die periode geraakten de rammen uitgeput en verloren ze behoorlijk veel van hun lichaamsgewicht. De romantiek was hier dus ver te zoeken.

Toen ik later zo'n magere, schrale ram zag, dacht ik dat hij klaar was voor het vilbeluik. Slachten voor consumptie was zelfs geen optie meer. Ik dankte God dat de regels van de menselijke voortplanting toch een stuk aangenamer waren bedacht. Zoölogen tonen aan dat behalve mensen slechts enkele zoogdieren als dolfijnen, sommige apensoorten en grote katten, in staat zijn te genieten van seks..

Als ik een schaap was...

De volgende ochtend ging ik joggen in de velden. Terwijl ik oplette waar ik liep, bedacht ik hoe het leven 'door de bril van een schaap' eruit zou zien. 90% van de tijd dat ze wakker zijn, houden ze zich bezig met rondwandelen met hun kop naar beneden gericht, op zoek naar mals groen gras. Soms blaft er een hond en geeft die hen een kneep in hun enkels, waarop ze de richting uitlopen die de hond wil om van hem af te zijn. Met een beetje geluk vinden ze daar beter gras. Wanneer het weer verandert proberen ze samen te pakken om zich te beschermen tegen regen en wind.

Een keer per jaar komt daar een wilde neef aangesprongen, die van het ene naar het andere schaap wipt en overal een gekleurde vlek achterlaat. De buiken beginnen op te zwellen, en plotseling zijn ze omringd met klein grut dat dartel alle aandacht opeist. Er komen nog meer broertjes en zusjes, en nu wordt er een keer eentje weggeschaakt door een Tasmaanse duivel (die gemene roofdieren bestaan wel

degelijk!), dan weer door die tweevoeter. Diezelfde tweevoeter drijft hen nu en dan in een schuur waar hij hun vacht scheert, waarna hij ze bibberend en een beetje verbaasd (schaapachtig?) achterlaat in de wei.

Dom schaap?

Terwijl ik daar liep, bedacht ik dat schapen - in zoverre zij zelfs gedachten hebben - best in de veronderstelling kunnen leven dat ze hun lot in eigen handen hebben. Ze kauwen, zoeken de velden af, maken keuzes en leiden hun leventje met slechts nu en dan

'Ik heb je de weg van de wijsheid gewezen, op rechte paden heb ik je gevoerd.'

(Spreuken hfdstk. 4, vers 11)

een onzachte aanraking met een hond, een duivel, een ram of een mens. Hoe zouden ze ook kunnen weten dat hun leven eigenlijk van hun geboorte tot hun dood voorbestemd is door het kundig bedacht plan van de mensen die daar in dat huis wonen? C.S. Lewis schreef: "Het zou kunnen dat er wezens boven andere wezens staan, het een bovennatuurlijk aan het andere." Werelden die andere werelden besturen zonder dat die laatste er zich bewust van zijn. De overeenkomst met schapen is misschien vergezocht; zelfs het domste schaap zou het bestaan van een andere wereld daarbuiten - die van roofdieren, honden en mensen - niet ontkennen.

Wij mensen van de postmoderne, reductionistische tijd, hebben echter eenvoudigweg beslist dat er niets bestaat behalve dat wat wij met onze zintuigen kunnen waarne- men. Er zijn er zelfs die zover gaan dat ze, wat zij niet zien, als onbestaand beschouwen.

Is de relatie tussen God en mens te vergelijken met die tussen mens en schapen? Neen, want God geeft ons kennis en staat zelfs op nauwe communicatie met Hem. Anderzijds: "Weet dat de Heer God is, Hij heeft ons gemaakt en wij zijn van Hem. Wij zijn zijn volk, de schapen van zijn weide," schreef de psalmist. Let op de bezittelijke naamwoorden: Zijn volk, Zijn schapen. Wij leven de dagen van ons leven in een wereld die qua kenmerken, oorsprong en bestemming volledig God toebehoort. Wij maken deel uit van die wereld, dus zouden wij Hem ook moeten toebehoren.

Gods liefde begint met een vonk in je hart.

Kinderpagina

ill.: David Geertsma

Anne Seekles

is genoeg om een enorme bosbrand te veroorzaken. Bosbranden, best spannend, vond Simone. Die middag reden ze terug van de kust naar hun verblijfplaats bij Nice, 30 km landinwaarts. Hoe dichters ze bij hun vakantiehuis kwamen, hoe enger het werd. Ze kwamen in de buurt van de bosbranden. Hier en daar zagen ze het branden, gelukkig nog niet te dicht bij de weg waarop ze reden. Papa en mama waren blij en dankbaar dat ze veilig de verblijfplaats hadden kunnen bereiken. Oef! De branden bevonden zich op de hellingen aan de overkant van het dal, wisten de andere vakantie- gasten te vertellen. Papa kon zeggen dat het waar was, want ze kwamen net uit die richting! Papa en mama dankten de Here God, dat ze veilig thuis waren en dat ze allemaal mochten gaan slapen met de wetenschap dat Hij bij hen was.

Dit verhaal doet me denken aan een lied.

Een vonk is al genoeg om een vuur te doen ontbranden. En spoedig laait het op, en het warmt je hart en handen. Zo ook als je de liefde van God ervaren hebt, het warmt je hart, je straalt het uit.

Het is voor iedereen.

De meesten weten niet, dat God hun werkelijk liefheeft! En dat Hij als je 't vraagt, Zijn vrede in je hart geeft. Wij willen dat de wereld dit goede nieuws verneemt! God houdt van jou, Hij geeft om jou.

Het is voor iedereen!

Zo'n vliegtuig had ze nog niet gezien. Simone keek haar ogen uit toen het grote gele vliegtuig laag over de plek vloog waar ze aan het strand zaten. Nog groter werd haar verbazing toen het vliegtuig maar bleef dalen. Het leek net of het ging landen op het water, om even later weer op te stijgen en met een grote boog weg te vliegen. Papa vertelde haar dat het een blusvliegtuig was. Die vliegtuigen werden ingezet om bosbranden te blussen. Bosbranden ontstaan jammer genoeg vaak door onvoorzichtigheid. Een vonk

En voor de winnaar ...

Zend snel je oplossing met vermelding van je naam en adres, en 'ZOMER 08' naar:

Redactie Wegwijzer

Moerkerksestweg 56
8310 Brugge.
Of scan in en mail door naar wegwijzer@hetgoedeboek.be

Uit de goede inzendingen worden drie winnaars geloot. Elk krijgen ze een leuke verrassing toegestuurd.

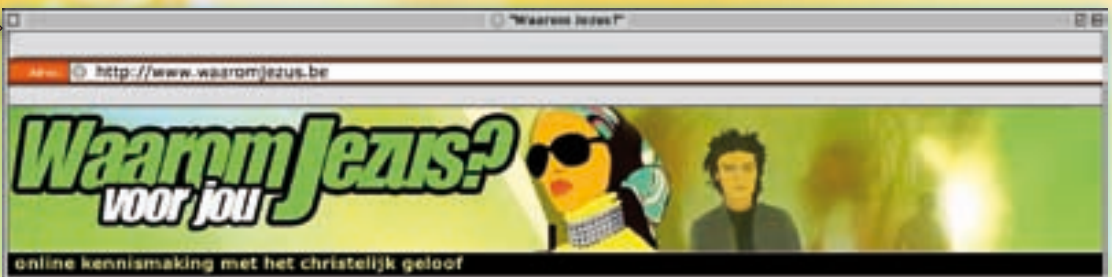
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
A									
B									
C									
D									
E									
F									
G									

Als je alle woorden juist hebt, dan vind je op lijn D een woord dat te maken heeft met het verhaal.

Vul in van boven naar beneden:

1. Voorwerp dat rolt
2. Inwoner van Ierland
3. Jongensnaam
4. Deel van de voet
5. Deel van een huis
6. Deel van een fiets
7. Organiseer je als je iets te vieren hebt
8. Loofboom
9. Vrucht

Niet alleen kun je de Bijbel in boekvorm bekijken, bestuderen, nalezen. Ook op internetsites kun je meer te weten komen over de Bijbel, naslagwerken, bijbelevensmomenten, verenigingen, organisaties, enz... Neem alvast een kijkje.

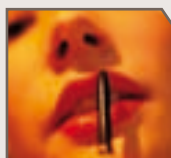

ERTS (Evangelische Radio en Televisie Stichting) verzorgt tv- en radiouitzendingen op de nationale zender. De radio-uitzendingen kunt u beluisteren elke 1ste en 3de woensdagavond van de maand, om 19 uur, en in de voormiddag op christelijke feestdagen, op Radio 1. De tv-uitzendingen kunt u bekijken op Canvas.

Een masker voor elke dag

"En altijd maar die kater"

Uit het Zondagsnieuwsblad

Jarenlang was ze een bekende in het uitgaansleven. Bijna elke avond was haar knappe snoet wel ergens in een bar of disco te zien. Ze was vaak een van de gangmakers, de grapjas van haar grote groep vrienden en vriendinnen. Dit is het verhaal van Janne (28), die van feesten houdt. Als tiener stond plezier maken al bovenaan haar prioriteitenlijstje. Huiswerk maakte ze niet of schreef ze over van klasgenoten. Na de middelbare school wou Janne een kapsteropleiding volgen, maar ze werd niet aangenomen. Haar tweede keus was 'schoonheidsspecialiste'. Er was immers niks dat ze leuker vond dan zichzelf optutten. Toch werd de opleiding weer geen succes. Ze werd onzeker en kreeg last van depressies.

"Ik ging veel op stap, troostte mezelf met eten, dronk de nodige alcohol en gaf veel geld uit aan dingen die ik leuk vond."

"Ik zat gewoon niet lekker in mijn vel. Ik ben er een poos tussenuit geweest. Uiteindelijk deed ik vijf jaar over die driejarige opleiding zonder het diploma te halen."

Echt bij de pakken neerzitten, deed Janne niet. Op haar negentiende, ging ze op zichzelf wonen. Een periode brak aan waarin de bloemetjes duchtig buiten werden gezet.

"Ik ging veel op stap, troostte mezelf met eten, dronk de nodige alcohol en gaf veel geld uit aan dingen die ik leuk vond. Ik deed onnodige bestellingen bij postorder-bedrijven en maakte intussen veel schulden. Zo nu en dan had ik een job, maar meestal moest ik rondkomen van een uitkering. Doordat ik bij diverse banken rekeningen had, kon ik overal in het rood staan. Toch wist niemand dat ik schulden had. Ik denk dat ook bijna niemand mij echt doorhad. Ik kwam hard en cynisch over, maar dat kwam omdat ik een grote muur om mijn hart had gemetseld. Eigenlijk was ik een gevoelig meisje. In die tijd was het elke dag carnaval voor mij. Ik zette steeds weer een ander masker op. Ik was me ervan bewust dat ik op de vlucht was voor mezelf, maar kon mezelf niet beheersen: na elk avondje gezellig stappen, na elke lekkere snoeppartij of na een leuke winkelmiddag kwam de kater. De kater van de leegte binnen in mij."

Wanneer Janne 25 werd, wou ze alle ellende thuis even vergeten en ging ze voor een periode van drie zomermaanden meewerken in een internationaal jongerenkamp in de Verenigde Staten.

Bij haar thuiskomst merkte ze dat er een deurwaarder in haar appartement was geweest. Met mooie verhalen probeerde

ze te verbloemen dat haar financiële problemen groot waren.

"Intussen voelde ik me wanhopig. Ik heb zelfs gedacht om er een eind aan te maken. Na zeven maanden verkocht ik al mijn spullen en werd ik au-pair in Amerika. Ik begon een nieuw leven."

Het nieuwe leven begon pas echt wanneer een andere au-pair haar uitnodigde om eens mee te gaan naar een kerk.

"Eigenlijk had ik niet zoveel zin. Hoewel ik christelijk ben opgevoed, dacht ik altijd: christen word ik niet, want dan moet je alles opgeven en mag je niks meer. Ik ging toch en tijdens de dienst vertelde de spreker dat Jezus aan het kruis is gestorven, ook voor mij, en dat er een weg terug was. Ik werd daar erg door getroffen. Ik boog mijn hoofd en bad: 'God, als U er bent, dan mag U mijn leven hebben.' Ik ben teruggegaan naar mijn land. Ik dacht bij mezelf: 'Janne, je moet de confrontatie durven aangaan.' Ik heb veel puin moeten ruimen. Ik heb hulp gezocht en een schuldsaneringsplan opgemaakt met maatschappelijk werkers.

Intussen ben ik ook een kerk gaan zoeken waar ik me thuis zou voelen. Ik leerde daar fijne mensen kennen die me op weg hebben geholpen. Ik heb leren praten. Ik geloof dat God de harde schil om mijn bestaan afhaalt, als de rokken van een ui. Ik word steeds meer degene die ik echt ben. Vroeger draaide genieten alleen om mezelf: ik en alleen ik moest aandacht krijgen, koste wat het kost.

Nu heeft genieten met 'samen' te maken: genieten met God, met mijn man, samen met mijn vrienden, van de natuur, van mijn zelfgebakken boterkoek, van muziek, zingen en dansen, van een leuk concert en van alleen-zijn. Voorheen was ik een opgejaagd dier, wanhopig op zoek naar bevestiging en aandacht. Ik leefde zonder grenzen. Het onderscheid tussen goed en kwaad, nuttig en nutteloos was me vroeger totaal vreemd. Mijn motto was: 't voelt goed dus het is goed. Sinds ik de waarden en normen van de Bijbel ken, leer ik onderscheid maken. Eindelijk leer ik goede keuzes te maken. Ik heb de indruk dat ik nu pas dingen zie, waar ik vroeger nooit oog voor had. Ook dat is genieten voor mij."

Een parel in Gods hand

*Je zit hier alleen - geen mens om je heen.
En de angst overheerst als je denkt aan wie je bent en wie je ooit zult zijn...*

*En niemand die ziet
jouw pijn en verdriet.
En geen mens kan jou geven
een doel in jouw leven.
Oh eenzaamheid.*

*Je schreeuwt naar een vriend
die jou echt begrijpt.
Verlangt naar een God die
jouw ziel bevrijdt.
En in jouw donkere nacht klinkt
een stem heel zacht ...*

*Je bent een wonder.
Je bent bijzonder.
Je bent een parel in Gods hand.
Hij geeft de liefde
waarnaar jij verlangt.
Door al jouw tranen heen,
laat Hij jou nooit alleen.
Geef Hem de ruimte in je pijn.
Hij wil als een vader voor je zijn.
Je bent een Parel.*

het goede boek

vzw uw boek- en muziekwinkel

**Een enthousiast en luisterend team geeft je
graag advies voor een geslaagde aankoop.**

Brugge : Moerkerksesteenweg 56
8310 Sint-Kruis (Luc en Anke Hoedt)
050 37 54 57

brugge@hetgoedeboek.be
Di. tot zat.: 10-12 en 14-18 u.

Genk : Vennestraat 345
3600 Genk (Frans en Anke Walraven)
089 30 58 86

genk@hetgoedeboek.be
Di. tot vrij.: 10-13 en 14-18 u.
Zat.: 10-17 u.

Gent : Grotesteenweg-Noord 15
9052 Zwijnaarde (Dirk Debaere)
09 220 17 02

gent@hetgoedeboek.be
Di. tot vrij.: 10-12 en 13.30-17.30 u.
Zat.: 13.30-17 u.

Leuven : Tervuursesteenweg 192
3001 Heverlee (Ger en Linda Smit)
016 25 93 83

leuven@hetgoedeboek.be
Di. tot vrij.: 10-12 en 13.30-17.30 u.
Zat.: 10-17 u.

Kortrijk : Overleiestraat 16
8500 Kortrijk (Annie Thermote)
056 35 78 99

kortrijk@hetgoedeboek.be
Ma. tot vrij.: 9.30-12 en 14-18 u.
Zat. 9.30-12 en 14-17 u. Di. gesloten.

Verzending door heel Vlaanderen

Hét adres voor alles wat met de Bijbel te maken heeft.
Breng eens een bezoekje aan één van onze vijf winkels.

web: www.hetgoedeboek.be

Wij zeiden: 'OK.'

Redactie Wegwijzer

naar Leven en Kracht

Terroristische aanslagen, steek- en schietpartijen op school, geweld, misbruik van kinderen enzovoort. Wie stelt zich nooit eens de vraag: *Waarom?*

Op een dag zei iemand: "Het is niet juist op school de Bijbel te lezen, want dit is een uiting van onverdraagzaamheid tegenover andere religies. Nochtans zegt de Bijbel: 'Gij zult niet doden, Gij zult niet stelen, Gij zult uw Naaste liefhebben als Uzelf.'" Maar wij zeiden: OK.

Dr. Benjamin Spock zei - en hij kreeg heel snel bijval in de onderwijswereld - dat we onze kinderen vooral niet op de billen moeten slaan als zij zich misdragen. Zo zou hun kleine

persoonlijkheid in de war kunnen raken en zelfs ook hun zelfrespect kunnen verdwijnen. En wij zeiden: een expert als Dr. Spock zal toch zeker wel weten waar hij over praat. We laten maar terzijde dat de zoon van Dr. Spock zelfmoord heeft gepleegd.

Berustend op de expertise van onze wetenschappers, zeiden wij dus: OK.

Toen zei iemand dat onze schoolhoofden en onderwijzers onze kinderen niet meer mogen straffen als zij zich misdragen. En de schoolleiding zei ook dat ze de kinderen niet meer moesten aanraken, uit angst voor slechte publiciteit en eventuele processen.

Wij zeiden: OK.

Toen zei iemand: "Laat onze dochters toch abortus mogen plegen als zij dat zelf nodig achten. Ze hoeven het zelfs niet aan hun ouders te vertellen.

En wij zeiden: OK.

Toen zei iemand: "Omdat jongens jongens zijn en ze HET toch gaan doen, laten wij ze dan maar zoveel condooms geven als ze willen. Dan kunnen ze net zoveel plezier beleven als waar ze recht op hebben. En we hoeven trouwens niet aan de ouders te vertellen dat ze op school verkrijgbaar zijn.

En wij zeiden: OK.

Er was ook nog iemand die zei: "Laten we ook foto's maken van naakte vrouwen en uitgeven en het 'gezonde waardering van het vrouwelijk lichaam' noemen."

Die persoon kreeg gniffelend bijval.

Er ging iemand zelfs nog een stapje verder en maakte foto's van naakte kinderen en publiceerde die op het internet.

Toen we over onze aanvankelijke afschuw heen waren, besloten we: "Het is hun eigen verantwoordelijkheid."

Toen merkte de entertainmentindustrie: films, shows, spellen en muziek waarin geweld, moord, en perversiteit voorkomen verkopen als zoete broodjes, dus laten we ze maken en aan de man brengen.

En wij testten hun producten.

En dan vragen wij ons nu af waarom veel kinderen hun geweten verloren lijken te zijn, zich letterlijk rot amuseren met oorlogje voeren op de computer, en onder elkaar?

■ Lieve God,
Waarom spaarde U het kleine meisje niet dat in haar klaslokaal vermoord werd?

Vriendelijke groeten,
Een ongeruste student.

■ Lieve ongeruste student,
Ik word niet toegelaten op scholen noch in jullie harten. Wat wil je dan dat Ik doe?

Vriendelijke groeten,
God

Waarom gooien ze afval op de grond zonder om te kijken, en lijken ze totaal ongevoelig voor de pijn of het verdriet van een ander? Waarom lijken steek- en schietpartijen steeds vaker voor te komen, vooral bij jongeren? Waarom hebben liefdesrelaties die steeds vroeger beginnen niet minder, maar meer eenzaamheid bij twintigers en dertigers tot gevolg? Waarom is de groep eenoudergezinnen vandaag de dag zo'n belangrijk segment in de maatschappij dat de politiek er rekening mee moet houden? Het respect voor het eigen ego (Spock?), noch voor het vrouwelijk schoon hebben het verholpen.

Wij geloven dat God, net als wij, diep bedroefd is wanneer er onrecht wordt aangedaan aan mensen. Maar we hebben God sinds jaren bevolen onze scholen, onze regering en ons persoonlijk leven met rust te laten. En zoals onze Heer een Heer is, geloof ik ook dat Hij zich rustig teruggetrokken heeft. Hoe kunnen we dan van God verwachten dat Hij Zijn zegen en bescherming zal schenken als wij eisen dat hij ons met rust laat?

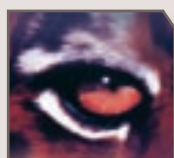
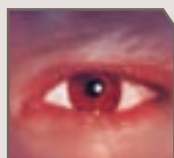
In onze zoektocht naar het antwoord op de vraag 'Waarom?' geloven we graag wat de kranten zeggen, die altijd wel een zondebok vinden. Anderzijds zetten we altijd vraagtekens bij wat de Bijbel zegt, misschien omdat die naar ons hart wijst?

Tekst gebaseerd op het antwoord van Anne Graham op de vraag die haar tijdens een tv-show gesteld werd: *Waarom laat God toe dat mensen elkaar zoveel verschrikkelijke dingen aandoen?*

Hoe kunnen we dan van God verwachten dat Hij Zijn zegen en bescherming zal schenken als wij eisen dat Hij ons met rust laat?

De tijger getemd

Marieke Rommel

Net wanneer je denkt dat de trein rustig het station bereikt...volle vaart vooruit een andere kant op!

Mevrouw, leest u werkelijk soms voor uw ontspanning? Bah, ik kan het me echt niet voorstellen dat een boek mij ooit langer dan een kwartier zou kunnen boeien!”

Neen, mijn leerlingen uit het vijfde jaar TSO Sport lezen helemaal niet graag. Ik kan het echter niet laten even ‘Getemde tijger’ van mijn bureau te pakken en het in de lucht te steken. ‘Kijk, zeg ik, na twee pagina’s in dit boek ben je verkocht, dat garandeer ik je. Ik zet het in mijn boekenkast achteraan. Ik daag jullie uit om het mee te nemen en het na twee bladzijden aan de kant te leggen. Ik wed dat je meer zult willen.’

Het boek staat er natuurlijk nog, maar intussen was het ook vakantie, maar ik zal het zeker nog een keer in herinnering brengen, want als ‘Getemde tijger’ je niet meteen in zijn greep kan krijgen dan kan geen enkel boek het.

Het boek vertelt het relaas van een vierjarig Brits jongetje dat

bruusk en zonder enig medeleven naar zijn grootouders in China wordt gevlogen, waar hij vanaf dag één een Spartaanse Kung Fu-opleiding van zijn grootvader krijgt. Het is shockerend hoe meedogenloos en zonder enige affectie hij leert dag na dag tot het uiterste van pijn en uithouding te gaan, terend op zijn innerlijke kracht of ‘Ch’i’. Als leek op het gebied van gevechtssport las ik met ingehouden adem over de proeven die zijn grootvader hem

In Engeland is TAMING THE TIGER gekozen tot CBC Book of the Year 2005. Het boek is nu reeds in 14 talen vertaald! Na zijn vrijlating start Tony Anthony, beter bekend als Dirty White Boy, met vallen en opstaan een nieuw leven in Engeland. Hij en zijn zendingsorganisatie Avanti zetten zich in om gevangenen en mensen aan de zelfkant van de maatschappij te bemoedigen

ISBN 9789033818325

Uitgeverij: Ark Boeken

jarenlang oplegde. Met resultaat, want hij schopt het – zij het noodgedwongen – tot wereldkampioen Kung Fu.

Als respectabel lid van de internationale Kung Fu-organisatie, wordt hem een job als bodyguard aangeboden. In die functie beschermt hij belangrijke en rijke mensen van over de hele wereld met zijn leven... en beleeft hij opnieuw ongelooflijk spannende avonturen. Ik druk het een beetje cliché uit, maar het doet inderdaad denken aan een ‘Mission Impossible’, maar dan in het meervoud.

Alleen, het is allemaal echt gebeurd, en je houdt het als lezer echt bijna niet voor mogelijk hoe iemand in zo’n snel tempo zo’n verregaande verwickelingen kan tegenkomen op zijn weg.

Van een materiële hemel van luxe en aanzien belandt hij halsoverkop in de hel: de ‘Nicosia’-gevangenis op Cyprus. Daar, in een uitzichtloos hol van ontaarde, ziekelijk verdorven mannen, menselijk vuilnis en een laks en corrupt toezicht, ziet Tony Anthony plotseling de zon doorbreken in de duisternis. Een zekere Michael Wright, een christen, komt hem elke week opzoeken, met telkens die onnozele glimlach, en

het melige verhaal van hoe zijn vrienden van de kerk voor Tony bidden. Tony’s aanvankelijke ergernis, woede en zelfs agressie ebbten week na week heel langzaam weg.

Tony Anthony, die zonder probleem in een oogopslag een veel sterker man als hij had kunnen doden, ziet plotseling de essentie van wat Christus voor hem als mens betekent, midden in de nacht, in zijn koude, donkere cel.

Doordrongen van vergeving voor zijn begane misstappen, van onvoorwaardelijke liefde en aanvaarding, van een toekomst in vrede, rust en hoop, begint hij andere gevangenen heel anders te benaderen. Hij kan niet zwijgen over wat hem is overkomen die nacht, en zijn denken en zijn gedrag kennen een ingrijpende ommekeer.

Bij zijn vrijlating laat hij een groepje

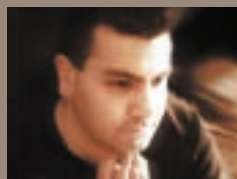
vrienden achter zich die met tranen in de ogen afscheid nemen, omdat zij hoop hebben gekregen door wat Tony met hen had gedeeld, en doordat zij zelf Christus hebben leren kennen.

Het gaat Tony goed: hij wordt gastvrij ontvangen door andere christenen in Engeland, hij trouwt en krijgt een zoontje. Hij is actief in de kerk, en hij richt zich in het bijzonder op de jeugd met zijn levensverhaal en zijn oproep tot overgave aan Christus.

Met ingehouden adem van het begin tot het eind, lees je het verhaal van de 'Getemde tijger': de Kung Fu-strijder die op alles voorbereid was, behalve op die echte kracht, de kracht van Christus en Zijn missie met elk mens op aarde. Ze overviel hem in de nacht en liet hem niet meer los.

Tony Anthony komt eind 2008 naar België. Hou de volgende Wegwijzer in de gaten voor meer details over data en locaties.

Bovendien kunnen wij je nu al verklappen dat hij heeft ingestemd voor een exclusief interview in Wegwijzer.

Mis dit niet! Het boek 'Getemde tijger' is te verkrijgen via de bestelbon hieronder of rechtstreeks bij Het Goede Boek. Voor elk aangekocht exemplaar wordt er een geschenken aan een gedetineerde in een Belgische gevangenis.

BESTELBON

Ja, ik wil het boek 'Getemde tijger' van Tony Anthony bestellen via Wegwijzer.

Naam:

Leveringsadres:

E-mail (voor bevestiging):

Ik maak 7,50 euro over aan 'Het Goede Boek' op bankrekeningnummer: 001-1770874-21 met vermelding van 'Aankoop Getemde Tijger - Wegwijzer'. Prijs is inclusief portokosten. Zodra we je betaling ontvangen hebben, sturen we het boek toe.

Goed nieuws per telefoon

Als je behoefte hebt aan een bemoedigende, inspirerende & opbouwende boodschap, bel dan naar 011 28 35 52

Wegwijzer...

is een uitgave van evangelische christenen. Er zijn wereldwijd honderdduizenden evangelische kerken. In België zijn er zo'n driehonderd door de overheid erkende evangelische kerken. (Je leest er meer over op www.alliantie.org). We geloven wat de Bijbel zegt over God en de mens. God heeft de mens lief en wil ons nieuw leven geven.

Coördinatie: Dieter Schleppi, p/a Moerkerksesteenweg 56, 8310 Brugge.
Tel.: 050 37 54 57
Mail: wegwijzer@hetgoedeboek.be
Redactie: Jan Leplae, Johan Leroy, Marieke Rommel, Dieter Schleppi, Yvan Thomas.
Zetwerk: Sonja Tanghe
Vormgeving: Jehtron
Corresp. bijbelcursus: Erwin Declerck

© Overname van artikelen is mogelijk, mits voorafgaande toestemming van de uitgever.

Ontdek de Bijbel per post

Wil je zélf eens de Bijbel lezen, en weet je niet goed hoe te beginnen?

Wegwijzer helpt je graag. We bieden je de unieke kans om een schriftelijke bijbelstudie te volgen, die je inleidt in de rijke wereld van Gods Woord.

Vul de bon in en je ontvangt van ons alle informatie.

Ja, ik wil de Bijbel ontdekken per post!

Naam:

Adres:

☐ Ik heb nog geen Bijbel (eventueel aankruisen)

Stuur deze bon naar Wegwijzer, Lambermontlaan 158, 1030 Brussel.

Abonnement

Wil je een abonnement nemen op Wegwijzer?

Of wens je iemand een abonnement te schenken?

Vul de bon in, stuur 'm op, en jij of je kennis ontvangt per post voortaan viermaal per jaar Wegwijzer.

Je betaalt slechts € 7 voor een heel jaar.

☐ Ik neem een abonnement op Wegwijzer

Naam:

Adres:

☐ Ik schenk een abonnement

Naam en adres van de persoon die het geschenkabonnement ontvangt:

Stuur deze bon naar Wegwijzer, Lambermontlaan 158, 1030 Brussel.

Opbloeien

Als een smeulend
stukje houtskool
dat bij het
minste zuchtje wind
nog gloeit - weer
opvlamt ...

Stapel mijn kennis
als goed verborgen
zaadjes dat plots
doorgroeit ...

Onverwacht
opbloeien ...
wie beveelt haar,
of blaast aan
wie durft te doven

Geborgen in Zijn hand,
in Zijn palm veilig
gegrift ...
met vaste geloof

bew.: Johan Leroy

Vriendelijk aangeboden door:

In Zijn hand